

Slovence, ki želé nižjo gimnazijo v Celju, in različne izjave visoke vlade je smatralo slovensko ljudstvo, kakor se je že poudarjalo v proračunski razpravi, za dano besedo. Prepričan sem, da se narod, kakor je slovenski, ki se z vsem srcem drži presvetle vladarske hiše in ljubljene Avstrije, ne more in ne sme slepiti.

Kujmo železo, dokler je gorko!

Štajarska kmetijska družba se je ujunačila in prosila deželno vlado in odbor, naj se zajec proglasi za škodljivo žival. Vsled tega je vlada razposlala na občine vprašalne pole, naj župani poizvedó, koliko je poškodovanih letos sadnih dreves, trt in drugih sadežev.

Stvar je torej prišla v tir in morda se doseže kaj za kmeta; toda on se naj sedaj sam tudi pobriga! Bati se je namreč, da utegnejo nekateri župani, posebno ako so bolj naklonjeni lovcu nego kmetu, celo reč kot malenkost odpraviti. Če se jeden- ali dvakrat dá to razglasiti, pa se nič več ne pobriga, ob določenem obroku pa cela reč vrne prazna, s tem ni le storjeno nič, temuč še mnogo pokazeno! Gospodarji, sedaj se oglasimo, ko nas vprašajo, da bode slavna vlada dobila nekako ogledalo o škodljivosti sedanje lovske postave!

Gotovo ga ni kmeta, ki goji sadno drevje ali vinsko trto, da bi letos ne imel nobene škode od požrešnega zajca. Vsak naj torej po pravici naznani svojemu županu, koliko sadnih dreves ali trt ali tudi drugih sadežev mu je bilo po zajcu poškodovanih in zraven naj tudi pove vrednost dotičnega sadeža. Ni namreč vse jedno, je drevo še majhno ali pa veliko, da že vsako drugo leto vrže po merniku sadja. Prvo dobre rasti se utegne računati do goldinarja, med tem, ko je drugo vredno od 5 do 10 in še več goldinarjev. Tudi se za sedaj ne vpraša, je bilo drevje zavarovano ali ne; saj je letos ob 2 m visokem snegu zavarovanje malo izdalo.

Opomniti bi pri tej priliki menda ne škodilo, koliko škode smo imeli od zajca zadnjih par let in vedno. S tem se ne bi mogla vsa krivda zvaliti na letošnjo izredno hudo zimo, temuč pokazalo bi se, da je zajec naveden sovražnik kmetovim pridelkom, torej vreden, da mu napovemo vojsko! Pohorski.

Cerkvene zadeve.

Kako se je praznoval god sv. Cirila in Metoda na Framu?

Slovanskih apostolov god je tudi v naše mirne kraje donesel živahnost; videli smo mnoge krese, okoli katerih so se popevale pesmice. Jedro vsega pa je bila slovesnost v cerkvi. Za 1/4 9. uro je bila naznanjena sv. maša za Ciril-Metodovo bratovščino in posebič za šolarje; zmes pa še je došel neki žalosten dogodek.

Učenka Ana Oberlajt je po dolgi bolezni sušice umrla, in smo jo spremljali k sladkemu počinku. Vsi šolarji z gg. učitelji gredó pokojnici do sredi vasi nasproti ter jo med molitvijo spremljajo v cerkev, kjer je bilo že mnogo pobožnikov zbranih. Med sv. mašo so učenci molili sv. rožni venec, zmes pa peli prav milo in ljubeznivo sv. apostoloma Cirilu in Metodu na čast: »Bodita nam brata zdrava — Svet' Ciril in svet' Metod!« Na koncu službe božje pa so zapeli pokojnici slovo: »Blagor duši, ki nedolžna — zapustila je ta svet;« pa že tako milo, da smo bili vsi živo ganjeni. Zdaj stopijo č. g. kateket sredo med učence pred mrliča in rečejo:

»Nase veselje Ciril-Metodove pobožnosti je dobilo

žalostno lice, ker pred seboj imamo mrtvo učenko. Pa ljubi Jezus resnico govori, ko pravi: »Vi boste žalovali, pa vaša žalost se bo v veselje spreobrnila.« Res, ta žalostna dogodka današnjega pogreba se je v veselje spreobrnila:

1. Nam učiteljem, ker nas veseli, da smo pokojno učenko učili, in da je naše nauke lepo v srce sprejela. Saj je dete podobno surovemu biseru, ki se mora še le zbrusiti in ogladiti, da postane človeškemu društvu dopadljivo in koristno, ono pa za-se srečno in zadovoljno. Tako že sv. apostol Pavel svojim vernikom piše »Veseli me, vaše krone ali sreče deležen biti«. Tako pravim tudi jaz: Akoravno mi je milo, petkrat mlajšo učenko v črni grob položiti, vendar me veseli, da sem jo učil pobožnosti in ji razlagal krščanski nauk. — Žalost se je na veselje spreobrnila:

2. Starišem pokojnice. Imeli ste veliko žalost v dolgi bolezni, hodili po zdravila in tudi molili z objokanimi očmi; pa volja Boga se je zgodila in vaša žalost v veselje spreobrnila. Ali niste bili veseli, ko so belo oblečene device vaše dete k pogrebu prinesle? Ali vas ni razveselilo, ko so ji vsi učenci nasproti šli. Ali vas ni v srce razveselilo, ko so za pokojno vašo hčerko molili sv. rožni venec in peli ljubeznivo? Vaše žalostne solze so spremenile v kapljice tolažbe in veselja; saj je vaše dete zdaj najboljšo oskrbljeno. In tako se je žalost spreobrnila v največje veselje

3. pokojnici sami; že zato, ker je rešena tako dolge bolezni, še bolj pa zato, ker jo je Bog v krstni nedolžnosti k sebi vzel, ki neomadežanim takoj podeli večno življenje — po nauku sv. cerkve. In sv. Janez, ljubček Jezusov, nam to spričuje. Bil je zamaknjen v nebo. Ondi vidi veliko trumo zveličancev božjih, posebej še pa eno lepo in veselo množico neomadežanih duš; imele so belo obleko, palmico v roki, in so za Jagnjetom novo pesem popevale. To sv. vero in božje razodenje sta nam prinesla sv. Ciril in Metod; zato jima bodi večna čast in slava!

Vi pa, ljubi otročiči! Mali in mladi ste še; pa nemila smrt vam je morda že blizu. Le bodite ubogljivi, marljivi in pobožni, naj bi ljubi Jezus tudi vam in nam vsem dal večno veselje!

Mnogo ljudij se je udeležilo spreveda na mirovišče, kjer so učenke pod vodstvom g. nadučitelja tovaršici zapele nagrobnico: »Blagor ji, ki si spočije — V hladni zemlji sladko spi«.

Mili darovi za družbo vednega češčenja. Sv. Marjeta na Pesnici 5 fl., Sv. Lovrenc na Dravskem polju 4 fl. 77 kr., Rogatec 8 fl., Sv. Peter v Savinjski dolini 15 fl. 45 kr., Polenshak 13 fl. 50 kr., Bizelj 22 fl., Sv. Lovrenc v Pušcavi 5 fl., Sv. Alojzij v Mariboru 19 fl., Cirkovci 12 fl. 30 kr., Franc Žitko 50 kr., Dobova 19 fl. 43 kr.

Gospodarske stvari.

Uima gorice.

(Dalje.)

»Kaj še boste gorice obdelavali, mi poreče otožen mejaš, ko vidi vejniki voziti k mojim goricam. Vse je zastoj, proč smo vsi!« — In ta poparjenost je še bolj kriva, da ljudje roke križem držijo, vinogradov dobro več ne obdelujejo, da jih uska še ložje ugonobi. Neki prijatelj mi piše: »Trtna uš v naši župniji — Makolah — še ni konstatirana, pa veliko gorice — po višavah — je že zapuščenih. Moje prepričanje je: da trtna uš ni toliko nevarna, kakor lenoba in nemarsčina ljudij, ki